

Lojze Zupanc:

Butorajski Marko

Belokranjska pravljica

Butoraj je vas v Beli Krajini. V Butoraju se je rodil butorajski Marko. Nikogar ni imel, ki bi ga ljubil; ne očeta ne matere. V bajti, kjer je preživel svoja prva deška leta, je gospodinjala hudobna mačeha. Le-to je Marko klical za mater . . .

Belokrajinci še dandanašnji radi pravijo butorajski Marko tistemu, ki napravi kaj čudovito pametnega ali

rajskega Marka kopače v svoje trtje. Radi so se odzvali vabilu. Brez prestanka so pridno delali. Sredi dopoldneva jim je gospodinja prinesla debele žgance in korenje za predjužnik.

»Tole sem vam skuhala, ker vas čaka še težko delo,« je velela in postavila cajno z žganci in korenjem mednje.

Opoldne jim je prinesla močnik. Kopači so jedli in molčali. Tolažili so se: »Večerja bo pa najbrže dobra in takšna kakor se spodobi kopačem.«

Po Zdravimariji so jenjali z delom in odšli v gospodinjinjo bajto. Posedli so za mizo, se odpočivali ter čakali na večerjo. Kmašu je iz kuhinje prisopla

kaj nerodnega. Če hoče torej kdo od vas postati butorajski Marko, mora prej razkazati Belokrajincem svoje čudovite zmožnosti, s kakršnimi se je časih ponašal samo butorajski Marko. Kako je pričel z njimi? Takole:

V Beli Krajini je običaj, da vaščani vabijo kopače iz sosednje vasi v delo, kadar je čas okopavati trtje. Kopači težko delajo, zato pa hočejo tudi dobro jesti. Povabila je nekoč mačeha buto-

gospodinja in postavila prednje žgance z žgančnico. Zaradi slabe večerje so kopači skremžili obraze v nezadovoljne gube, vendar niso hoteli biti nevljudni pa so povabili še gospodinjo, naj prisede in zajame z njimi. Ali ona se je branila:

»Oh, le jejte, le jejte, Bog vam blagoslovi, jaz pa ne morem, sem že same soperice sita!«

To je slišal Marko, devetletno fanté,

ki je malo prej videl mačeho, kako je sebi skuhala prekajeno svinjsko pleče za večerjo, pa je brž vprašal:

»Mati, kaj je tisto soparica, ki je takšno kot lopata —?«

Zdaj so kopači vedeči, kako in kaj je z njihovo večerjo. Lepo so se zahvalili gospodinji za dobro gostijo in odšli. Niko'i več se niso vrnili k njej.

Mačeho pa je silno ujezilo, da jo je mali Marko izdal. Zgrabila je siromaka, ga pretepala in napodila od hiše...

Ves nebogljien je butorajski Marko taval od hiše do hiše. Bil je od vseh in od nikogar. Če ga je takrat kdo vprašal: »Cigav pa si ti?«, je odgovoril: »Butorajski...«

Spočetka so se ga Butorajsci usmili in mu dajali testi. Ali kaj kmalu so se naveličali mladega priskiednika in mu zavidali sleherni grizljaj, ki je bil že itak grenak in trd. Ko pa je Marko spoznal, da v Butoraju ni zanj prostora, se je napotil v gorjansk-hribe. Tam je srečal starega pastirja, ki je pasel ovce. Ponujal se mu je v službo.

Visoko, visoko v gorjanskih gozdovih sta pasla ovce. Marko je bil tako mlad in otročji, da mu je stari pastir dejal: »Mladost - norost!« Pastir pa je bil že star in ves siv. »Stric!« ga je klical Marko.

— Pastirji pasejo živino, kurijo ogenj, si pečejo krompir in kostanj in se zabavajo z raznimi igrami. Kadar pa so siti vseh iger, se prično tepsti in prepirati.

Nekega dne sta se sprla tudi pastir in butorajski Marko. Prepirala sta se, kdo od njiju je večji junak. Tri dni sta se prepirala in nič drugega okusila kakor lakoto. Pa je dejal starejši pastir: »Prepirava se, in nič ne jeva, kakor da niti toliko nimava kar bi v oko vrgla...« In pograbil je najbližjo ovco ter jo zaklal. Potem je ovco odril in jo nasadil na raženj.

Butorajski Marko je vrtil raženj z ovco nad žerjavico, stari pastir pa se je oddaljil, se oblekel v ovčjo kožo, potlej pa se je pričel približevati Marku in zavijati kakor volk. Ali Marko se »volka« ni prestrašil. Smejal se je in kričal: »Stric, stric, saj vas vidim, da ste vil!«

(Dalje prihodnje nedežjo.)

Kovač Beda in njegov pes Nenasitnež

Francoska narodna pripovedka

Nekoč — pred davnimi, davnimi časi je živel v Franciji siromašen kovač. Njegovo življenje je bilo težavno in polno pomanjkanja. Če je podkoval konja, je dobil komaj toliko, da si je lahko kupil pol hlebca črnega kruha. Njegova hiša je stala proč od ceste in tako se je le redko kdaj kdo zatekel k nje-

mu. Že na obrazu mu je lahko vsakdo bral, da se le s težavo preživlja. Zato so ga ljudje imenovali mojstra Bedo. Njegovega psa, ki ga ni mogel nikoli nasiti, pa so imenovali Nenasitneža.

Neke noči, ko je kovač že spal, sta prišla tudi Jezus in sv. Peter do kovačeve kočice. Zbudila sta kovača in Gospod, ki ga kovač ni bil spoznal, ga je vprašal, ali bi mu mogel hitro podkovati osla.

»Seveda. Takoj se spravi mk detu!« je rekel kovač. In ko je bilo delo končano, je vprašal Gospod, koliko je dožan. »Od siromašnih ljudi nočem ničesar,« je rekel kovač.

»Vedi torej, jaz sem Bog in moj spremljevalec je sv. Peter. Povej mi tri želje in takoj ti jih izpolnim.«

»Želi si paradiz!« mu je šepnil sv. Peter. Kovač se je popraskal za ušesi in naposled je rekel:

»Želim, da ne bi mogel nihče brez mojega dovoljenja vstati iz mojega stola, kdor je sedel.«

»Zgodilo se bo tako,« je rekel Gospod. »Nu in zdaj naprej!«

»Želi si paradiz in večno zveličanje!« ga je rotil sv. Peter.

Kovač pa si je želel, da ne bi mogel nihče brez njegovega dovoljenja zlesti z oreha, ki je stal pred njegovo kočo.

»Tudi to željo ti bom izpolnil,« je rekel Gospod, »in zdaj poveej še poslednjo.«

»Želi si vsaj zdaj paradiž in večno zveličanje!« ga je zaklinjal sv. Peter. Kovač pa se ni oziral na njegove besede in je rekel:

»Nič, kar spravim v svojo denarnico, ne sme brez mojega dovoljenja ven!«

»Dobro! Tako bo, kakor si želel,« je rekel Gospod.

Jezus je sedel na osla in sv. Peter je prijel za vajeti. Pri slovesu je rekel sv. Peter:

»Nisi si želel paradiža! Še žal ti bo!«

Od tistih dob je postalo kovačevo življenje še bednejše. Ničesar ni mogel več zaslužiti. Vsak dan je postal bolj bled in njegovega psa je bila samo še kost in koža...

Vrag je bil izvedel za vse to in ker je domneval, da bo lahko napravil dobro kupčijo, se je nemudoma napotil h kovaču.

»Vem, kovač, kako je s teboj. Posodim ti deset tisoč zlatnikov za deset let. Ampak pod enim pogojem...«

»Če ti jih takrat ne vrnem, vzameš mojo dušo?« ga je prekinil kovač, ki je slutil, kaj je hotel vrag. Pristanem na kupčijo!«

Vrag mu je dal deset tisoč zlatnikov in kovač je odslej živel v izobilju. Njegov pes se je redil in leta so hitro minila. Z njimi pa tudi denar. Točno na dan in uro se je spet prikazal vrag v kovačevi koči. Našel je dolžnika zdravega in veselega.

»Kako moraš biti vesel?« je vprašal peklenšček. »Torej hitro mi daj denar, ali pa ti vzamem dušo!«

»Tako,« je rekel kovač. »Malo sedi na ta stol in najina kupčija bo takoj poravnana. Vrag je sedel na stol, toda vstati ni mogel več. In zdaj je kovač vzal železen drog in jel neusmiljeno udrihati po hudobcu.

»Pusti me! Usmili se!« je tarnal vrag.

»Ne prej, dokler mi ne zbriseš dolga.«

In vrag mu je prisegel, da ga ne bo terjat za ta denar in da ne mara nobenega plačila zanj.

Ko pa je minilo nekaj tednov, se je vrag spet pojavil v kovačevi koči. To pot je posodil kovaču dvajset tisoč zlatnikov s pogojem, da mu jih po desetih letih vrne, ali pa da mu da svojo dušo. Kovač je spet pristal na kupčijo in je spet deset let s svojim psom živel v veselju in izobilju. Po desetih letih je prišel terjat svoj dolg. S seboj je privedel deset mladih peklenščkov, ker kovaču ni prav zaupal.

»Vem, pome si prišel,« je rekel kovač. »Ubogati te moram, ker nimam denarja, da bi ti vrnil tistih dvajset tisoč zlatnikov. Prosil bi te samo še to, da bi pobral orehe z drevesa, ki stoji pred kočo. Vzel jih bom s seboj v peklo, da se jih bomo vsi do satega najedli.«

»To se bo takoj zgodilo!« je rekel vrag. Hitro je splezal s svojimi deseti spremljevalci na oreh in jel klatiti sadove. Ko so opravili to delo, pa ni mogel nihče izmed njih z drevesa dol. Kovač pa je vzal železen drog in jel neusmiljeno udrihati po peklenščkih. Stokali so in vzdihovali, da je bilo joj.

»Pusti nas!« ga je rotil vrag. »Vse storim, kar hočeš, samo pusti nas z drevesa dol!«

»Rešil bom tebe in tvojo sodrigo, če mi prisežeš, da ti nisem nič več dolžan!« je rekel kovač.

Vrag je pristal in tako je kovač spet mirno živel v svoji koči. Pa vragu misel na kovačevo dušo le ni dala miru. Nekoga dne je spet prišel. Dal je kovaču trideset tisoč zlatnikov s pegejem, da mu jih mora pe preteku deset let vrniti, ali pa mu pustiti svojo dušo. Prepričan je bil, da bo to pot zmagal. Kovač je res pristal na kupčijo in tako je spet živel deset let v miru, veselju in izobilju.

Ko pa je čas minil, je prišel vrag in zahteval plačilo.

»Dal ti bom, kar je tvojega,« je rekel kovač. Toda najprej mi moraš pokazati, ali se znaš res napraviti majhnega ali pa velikega, kakor te je volja. Dokaži mi to in se napravi majhnega in slezl v mojo denarnico.«

V naslednjem trenutku je bil vrag v denarnici, ven pa ni mogel več, čeprav se je trudil na vse moči.

Kovač je zapri denarnico, jo položil na nakovalo in jel s kladivom odrihati po nji.

»Pusti me, pusti me!« je vzdihoval vrag.

VRNAT

»Izpustil te bom,« je rekel kovač, »če mi prisežeš, da se ne boš nikoli več prikazal pred moje oči.«

»Prisežem,« je zastokal vrag. Ves zbit je zapustil kovačnico in nikoli več se ni prikazal.

Kmalu nato je kovač umrl. Pes je bil še prej poginil. Kovač je zletel pred ne-

beška vrata in potrkal. Ko ga je sv. Peter zagledal, je žalosten zmajal z glavo:

»Joj, ti si, kovač! Takrat, ko si imel priložnost, si nisi želel paračiča. In zdaj ni zate tu prostora. Pojdi kamorkoli hočeš!«

Pa je šel kovač v vice, toda tudi tam ga niso imeli zabeleženega in so mu veleli, naj gre v pekel.

Tako je šel kovač k pecku. Ko pa ga je vrag tam zagledal, je zavpil:

»Kako se drzneš stopiti predme? Me ne boš več ujel! Dovolj šal si zbijal z menoj! Ven se spravi in po zemlji tava, dokler se te Bog ne usmili!«

Tako je prišel kovač Beda spet nazaj na zemljo. Dolgo je taval naokoli, naposled pa je brez sledu izgnil. Pravišca o njem in njegovem psu pa še živi...

Marica Bartolova:

Babica pripoveduje

Da, da, moji dragi, niso vsi otroci tako srečni kakor ste vi, ki imate dobre starše, oba: očeta in mater. Mnogo je otrok, ki ne vedo, kaj je očetova ljubezen in nekateri so še taki revčki, ki še materine ljubezni niso deležni.

Vidite, otroci, jaz sem imela dobro, pridno in skrbno mamico, a oče je bil pijanec. Kaj ne, da je s to samo besedo povedano vse?

Povedano, da je bil surov, da je v pijanosti pretepal mater in nas otroke ter je vse zapil, kar je prislužil. Seveda ni bilo za njegovo pijančevanje nikdar dovolj denarja, zato si je izposojeval denar na njive. Izposojeval, izposojeval tako dolgo, da so nam vzeli njivo za njivo. Naposled nam je ostala le še ena, in sicer tista, ki je bila najbolj daleč od naše hišice.

Mati je prosila in rotila očeta, naj se usmili otrok in naj ne dela dolga na zadnjo njivo, ki nam je še ostala.

Saj poznate, otroci, pregovor, ki se glasi, da se pijanec izpreobrne, ko se v jamo zvrne. Tak nepoboljšljivec je bil tudi naš oče. Nič niso pomagale solze matere in dveh starejših bratov. Zadolžena je bila tudi zadnja njiva, edina, ki bi nas za silo še preživljala. Dolg je rasel in rasel, v hiši pa jok in stok. Še midve z najmlajšo sestro sva pomagali očeta prositi.

Oče je pa bežal od nas naravnost v gostilno, kjer je plačeval, ko je bil še pijan, tudi za druge.

Nekoč sva slišali s sestro, da tudi zadnja njiva ni več naša, da ne bomo

smeli orati in sejati, ker je gostilničarjeva. Razjokali sva se kakor sva videli, da se je razjokala mati in dva starejša brata. V svojih otroških glavah sva s sestrom sklenili, da njive ne prepustiva, da jo speljeva pred našo hišo. Vzeli sva samokolnico, držali jo vsaka za en ro-

P. K. NAG

čaj pa šli na njivo, kjer sva na samokolnico nakladali prst in jo vozili pred hišo. Dan na dan. Hoteli sva zvoziti vso njivo. Brata sta se nama od začetka smejala, a ker nisva odnehali, sta začela še onadva pomagati. Nekega lepega dne nas je pa spodil gostilničar, čigar last je bila zdaj njiva. Brata sta prsta zavravnala, delala sta in delala, sejala in sadila, da je bilo tam, kjer je bilo prej le peščeno dvorišče, vse lepo zeleno.

Oče je kmalu potem umrl in nam je vendar še ostala bajta. Ko smo vsi otroci dorasli, smo služili in dokupili par dolgih njiv, a nobena nam ni bila tako draga in ljuba, kakor ona mala greda, ki smo jo zvozili z naše preljube njive.

Mala prijateljica cvetic

»Prosim, draga mamica, ali smem obleči svojo novo oblekco z rožastim trakom, ko vendar pride teta?«

»Seveda, dragica. Le bodi prav pridna in lepo povej svojo pesmico, ko daš teti šopek, ki sem ga kupila, saj veš, da ima danes rojstni dan.«

Vesela je hitela Mimica k služkinji, ki je pravkar oblekla otroka, ko je pozvonilo. To je bila »lepa draga teta Elizabeta«, kakor jo je imenovala Mimica. Hitro je stekla mala po svoj šopek; bile so vrtnice in v sredi zvezda temnomodrih spominčič, prav tako, kakor so otrokove oči gledale izmed škrlatnih rožic njenih lic.

Vsa sijoča je stopila Mimica v salonu pred teto, in ne da bi se ji enkrat zataknilo, je povedala svojo pesmico. Teta je srčno poljubila malo nečakinjo, potem pa je šopek vrnila Mimici in rekla: »Le pa hvala, dete moje; zdaj pa daj cvetke kar hitro v vodo, kajti sicer morajo umreti, in to bi nama bilo obema zelo žal, kaj ne?«

S široko razprtimi očmi je Mimica poslušala teto. Potem je hitro skočila iz sobe in kmalu je stal dehteči šopek na pogrjnjeni mizi.

Ko so izpile kavo, sta odšla mama in teta iz salona v spalnico, da bi si ogledale nove zastore. Mimica je ostala sama v sobi.

Ko je mala tako brez posebnega opravka letala od enega predmeta do drugega, je nenadno zapazila novi tetin klobuk, ki ga je obesila na stol v salonu. Bil je bel slamnik, in na njem nežen rožast slak in lepi šopki spominčič, kakor da bi rastle iz klobuka.

Mimica je vsa zadivljena gledala to umetnijo. Tedaj pa se je nenadno spomnila tetinih besed: Če cvetke ne dobe vode, morajo umreti! Ne, te lepe cvetke ne smejo umreti! Pa kaj naj naredi? V kozarec z vodo jih ne more utakniti, pretrdno se drže klobuka. Ah! Mimica se je nečesa domislila. V kotu pri mizici, na kateri stoje cvetke, stoji polna škropilnica, s katero navadno mama zaliva svoje rožice.

Takoj je Mimica pograbila škropilnico in spretno, z zmagošlavnim nasmehom, zlezla na stol. Skoraj da bi bila Mimica premajhna, ko pa se je postavila na skrajne končke prstkov in dvignila škropilnik z obema ročicama kolikor mogoče visoko, se ji je posrečilo.

Mil dežek se je poživljajoče uhlil na uboge, žejne cvetke, ki so bile zdaj rešene, in jim ni bilo nič več treba umreti.

Kako se bo veselila draga dobra teta! Je vriskala na tihem Mimica.

Kaj pa vi mislite? Ali se je res veselila pametnega domisleka male prijateljice cvetic? Zelo se bojim...

Kaj pišejo Jutroučki?

»Mlado Jutro«.

Oj, preljubo »Mlado Jutro«
rad jaz čitam te, oj, rad!
Komaj čakam že nedelje
takrat moje je veselje!
Križanke in pa uganke
rad rešujem, premišlujem.
Pesmico jaz tudi včasih
rad priložim v »Mlado Jutro«.
Pesnice in pa povesti
vse prečitam kar po vrsti
in zato **»Mlado Jutro«**
meni v prid je in v zabavo!

Radko Valentin, uč. II. razr. mešč. šole
v Mariboru.

Jutri, če bo lep dan
pojdemo na tiho plan.
Sprehajali se bomo po gozdu, tako
da vse ptičke vidi naše oko.
Najrajši gledam, kako si delajo gnezdo
svoje,

to je veselje moje!

Zdravko Oberstar, uč. II. razr.
v Sodražici.

Ljubi »Jutrov« striček! Tudi mi se
hočemo udeležiti tvojega natečaja. Po-
budo za to nam je dal naš gospod uči-
telj. Oglašamo se s severne meje naše
ljubljene domovine. Poizkusili smo svo-
je spisovne moči in Ti danes pošiljam
štiri spise svojih součencev in součenk.
Prosim Te, da jih objaviš in jih sprej-
meš pod ostro kritiko. Hvaležna Ti bom,
če objaviš tudi moj spis. Lepo Te po-
zdravlja

Celec Terezija, uč. viš. nar. šole
v Pertoči, srez Murska Sobota.

Moja prijateljica je blagega srca. Ona
mi je najljubša. Ime ji je Jožefa Kos. Ni
bogata, toda zelo plemenitega srca. Ka-
darkoli sem v stiski, mi zmerom poma-
ga. Zato ji bom pa tudi zmerom hva-
ležna.

Jožefa Kleibencetl, uč. viš. razr. nar. š.
v Pertoči, srez Murska Sobota.

Meni je najljubša moja prijateljica
Kaus Terezija. V šoli sediva blizu sku-
paj. Ona sedi pred menoj, jaz pa za njo.
Domače naloge delava skupaj. Kadar

imam god, mi pride zmerom čestitat. In
rože mi prinese s svojega vrta. Tudi
jaz ne pozabim njunega godu in jo imam
zelo rada. Bog živi še dolga leta mojo
lubo prijateljico.

Mencinger Marija, uč. viš. razr. nar. š.
v Pertoči, srez Murska Sobota.

Najljubši prijatelj mi je sosedov Fran-
ce. Doma smo zelo siromašni. Sneg pa-
da. Veselijo se ga mladi in stari. Po na-
šem klancu se razlega vrisk sankočev.
Teško mi je bilo pri srcu, ko sem moral
skozi okno gledati veselo vrvenje mla-
dine. France je pa dobrega in plemenit-
tega srca. Kadar se sanki, me vedno
vzame s seboj, ker sam nimam sank.
To je veselje, ko drevimo kakor vlak
po klancu navzdol.

Alojzij Žbil, učenec narodne šole
v Pertoči, srez Murska Sobota.

Moj najljubši prijatelj je Mirko. Ze-
lo je dobrega srca. Pozimi sva se mno-
go hodila drsat. Nenadoma sem padel;
led pod menoj se je vdrl in ležal sem
v vodi. Prijatelj me je takoj zgrabil za
roko in me potegnil na suho. Svojega
prijatelja zelo ljubim.

Franc Partl, učenec viš. nar. šole
v Pertoči, srez Murska Sobota.

Ljubi »Jutrov« striček! Oglašam se
prvič v Tvojem kotičku in zdaj Ti bom
najprej povedala kaj o svoji prijateljici.
Moja najljubša prijateljica je Marica
Mrakova. Skupaj hodiva v šolo in se
skupaj učiva. V prostih urah pa delava
ročno delo. Zelo rada jo imam. Sezna-
nili sva se, ko sva nabirali zvončke.
Vsako nedeljo težko pričakujeva »Mla-
do Jutro«, ki ga potem skupaj prebe-
reva.

Justina Kryštufek, uč. V. razr.
v Tržiču.

Ljubi »Jutrov« striček! Tudi jaz bi
Ti rad zaupal, kdo je moj najljubši pri-
jatelj. Imam sicer mnogo prijateljev,
dobrih in srednjih, pač pa bi lahko —
vsaj tako se mi zdi — vsakega poza-
bil, če ne bi bilo drugače. Najbolj težko
bi pa prebil brez tistega, ki ga vsak te-
den tako neskončno težko pričakujem.

Komaj čakam nedelje, da se pripelje iz bele Ljubljane. Morda si zdaj že uganil, da je moj srčno ljubljani prijatelj »Mlado Jutro«, ki nam otrokom najbolj kratkočasi nedeljo, ko nimamo šolskega pouka. Povestice čitam in pesmice, potem pa še uganke in rebuse rešujem. Vdan in zvest prijatelj »Mladega Jutra« sem.

Franc Judec, uč. V. razr.
v Grižah.

Ljubi stric Matic! Po dolgem odlašanjju sem se odločil, da se tudi jaz enkrat oglašim v »Mladem Jutru«. Povem Ti, da mi ta mladinski list najbolj ugaja. Časih ga prinesem tudi s seboj v šolo. Ko imamo odmor, ga preberem skupaj z drugimi učenci. Moj najboljši prijatelj je Andrej Kamnar. Če kaj potrebujem, mi zmerom ustreže. Kadar kaj ne znam ali ne razumem, mi zmerom rad razloži. Zato je moj najljubši prijatelj. Iskreno pozdravljam Tebe in vse Jutrovčke.

Andrej Verbič, uč. II. a razr. mešč. š.
v Ljubljani.

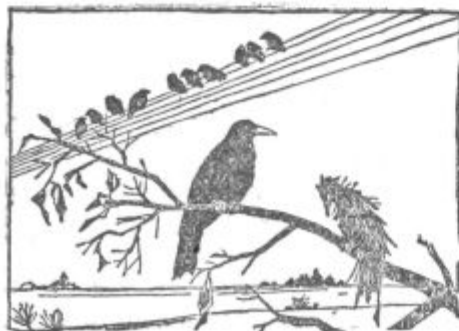
Opomba: Tvoj prijatelj naj danes prebere listnico uredništva!

Ljubi stric Matic! Moji prijateljici sta sestrični Meta in Alenka, ker mi vedno prinašata knjige, ki jih zelo rada čitam. Moj prijatelj si pa tudi Ti, ljubi stric Matic, ker me vsako nedeljo zjutraj razveseliš z »Mladim Jutrom«.

Boris Šafina, uč. I. razr.
v Mariboru.

Moja najljubša prijateljica je Katica. Prijateljici sva že leto dni. Moja mamica in njena mamica sta tudi prijateljici. Pri njeni mamici se učim igranja na klavir. S Katico se hodiva pozimi skupaj smučat, poleti pa kopat. Ker je odkritosrčna, zato jo imam tako rada.

Darja Arko, uč. I. razr. mešč. šole
v Ribnici na Dol.

Listnica uredništva

Jurček Pajnič iz Gerova, ki ima šele dve leti, je narisal prav srčkan avtomobilček. Zelo radi bi bili objavili sliko, toda na žalost je risba prevelika.

B. M. Vaših prevodov za zdaj še ne moremo objaviti, ker so jezikovno še preslabi. Vadite se pridno in pazljivo preberite Breznikovo slovnico. Kdor hoče pisati, se mora najprej dobro naučiti jezika. Le pogumno naprej!

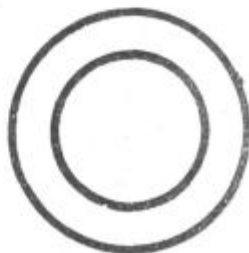
Andrej Kamnar iz Ljubljane nam je poslal ljubko zgodbo v slikah, ki jih je sam narisal. Objaviti je na žalost ne moremo, ker bi nam zavzela preveč prostora.

Šolski odbor Pomlatka Crvenoga Krsta v Marčeljima, o. Sv. Matej pri Sužaku. Vaše pismo nas je zelo razveselilo. Čitatelji, ki kažejo toliko zanimanja za naš list, so nam najljubši. Statistika s slikami se Vam je sijajno posrečila. Prav iskreno se vam zahvaljujemo za Vaš trud. Tudi Vaš šolski list »Tratinčice« nam zelo ugaja. Nekatere risbe so prav dobre. Veselilo bi nas, če nam o priliki popišete, kako »tiskate« svoj list. Sprejmite mnogo lepih pozdravov!

Avgusta G., djakinja v Ljubljani. Vaše pesmice še niso zrele za tisk. Misel je lepa, toda oblika Vam dela še hude preglavice. Svetujemo Vam, da marljivo prebirate naše priznane pesnike.

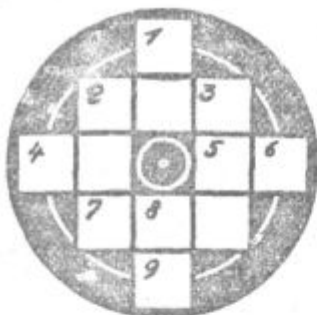
Svoj natečaj zaključimo konec tega meseca. Dobri spisi so nam do tega roka dobro došli.

Kolobar

Skleni besede: golk, sto, bergla, ozara v kolobarju tako, da boš mogel celoto razdeliti v besede drugega pomena, katerih začetne črke dajo —

Zlogovna križanka »Tarča«

Vodoravno: 1. Začimba. 2. Velik kos
platna. 4. Juha. 5. Vrsta goveda. 7. Vo-
dina misel. 9. Spanje.

Navpično: 1. Odprtina. 2. Ravnan. 3.
Poziv. 4. Praznik. 6. Govedo. 8. Za-
čimba.

Rešitev križanke »Petefin«

Vodoravno: 1. Eol. 2. evnuh, 3. Lao-
kont. 4. adio, 5. Jan.

Navpično: 1. Eva. 6. ono, 7. huk, 8.
oda, 9. Nim, 10. kopito.

Računska naloga

Koliko je osem in trideset manj
osem in štirideset?

Rešitev rebusa

Lastna hvala cena mala

Rešitev nganke

1. Najprej se prepeljeta grof in hla-
pec. — S čolnom se vrne grof.

2. Nato se prepeljeta dva hlapca. —
S čolnom se vrne hlapec.

3. Potem se prepeljeta dva grofa. —
S čolnom se vrne grof in hlapec.

4. Zdaj se prepeljeta dva grofa. —
S čolnom se vrne hlapec in prepelje
najprej enega in potem še drugega
hlapca.

Rebus

Uganka

Ko je slavni matematik Gauss trgal
v ljudski šoli svoje prve hlače, ni bil
nič kaj priden učenček. V enomer se
je učitelj jezil nad malim paglavcem
in mu grozil, da bo okusil brezovko,
če ne bo dal miru. Skupil jih pa le ni-
koli ni, ker je bil dečko bistre glave in
je marsikatero nalogo, s katero si je
celo učitelj belil glavo, rešil kot bi ore-
he trl.

Nekoč pa se je hotel učitelj malo
oddahniti od napornega dela, pa je
naložil svojim učencem, naj sestejejo
vsa števila od ene do sto. Precej dol-
ga klobasa takale stvar!

Komaj pa je malo zatisnil oči že
prileti mali Gauss na oder in zmago-
slavno vihti svoj zvezek.

»Jo že imam, gospod učitelj! Jo že
imam!«

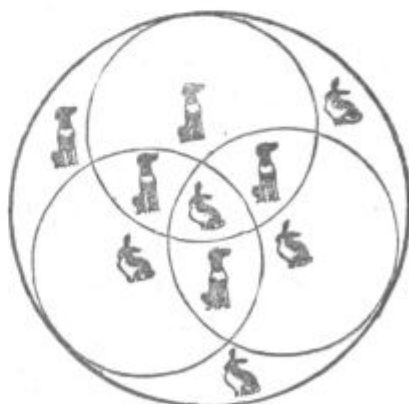
Učitelj prime zvezek in neverjetno
gleda in gleda ter kima. »Nalogo je
mali pravilno rešil.«

Nato pa ga pogladi po lasih in mu
pravi: »Si že priden, Gausek! Zdaj pa
pojdi malo ven, dokler ne bodo izra-
čunali tudi drugi.«

Da, kako je mogel naš učenček ta-
ko hitro končati? Kdo bo to rešil? Na
plan, vsi računarji, na plan! Mogoče
se nam je že rodil novi Vega. Zdaj ga
bomo pa še odkrili!

Psi in zajci

Rešitev

Tu vidite, kako lahko s tremi krogi
razdelimo polje, tako da ima vsaka ži-
val svoj prostor.

Dva prijatelja

Rešitev: 43 in 37 let.